



*Carsten Jensen*

*Hovedspringere*

*163 sider*

*Politikens Forlag* Carsten Jensen kan være en tør gnavpot, der har og måske nok forstås af sit stamklientel men ellers har lidt svært ved at komme igennem med sine meninger, fordi de ofte er pakket ind i vrede og kritik.

Med denne bog er det helt, helt anderledes. Der er nogle ting, man lige pludselig forstår bedre om det vestlige samfund, dets (vores allesammens) håndtering af flygtninge og medskyldighed i de forhold, de nu har.

Hvorfor nu det?

Der er tonen til forskel. Tonen i bogen og oprigtig, ægte og meget informativ. Når information og kritik er rensset for større verbale udfald, så er det som om, vi er mere med på vognen og ja, vi kan godt se, hvordan visse ting af flygtningens situation hænger sammen med vores egen.

Og det er et af budskaberne i Carsten Jensens skrifter. At vi er en del af noget større allesammen, at vi har brødre og søstre, der må flygte over kontinenter for at komme væk fra katastrofer og rædsler - blot for at opleve hvilke katastrofer og rædsler de eksempelvis kommer til i Danmark; nævn blot Sandholmløjren og diverse tvangsforflytninger.

Men der er i Jensens univers også plads til den menneskelighed, som han pludselig i et af bogens essays kategoriserer som en norm, mens det er umenneskeligheden, oftest i institutionaliseret form (sagde nogen Udlændingestyrelsen, Flygtningeævnen og andre magthavere, red.), der der undtagelsen.

Den handler om en flygtningefamilie, der var faldet til på Rømø, men som styrelsen nu ville have flyttet til Virum. Nytårsaften tager de så tilbage til Rømø for at feste med bedstefar og danske og tyske venner. Danmark, konkluderer Carsten Jensen, er ikke for lille et land til menneskelighed. Og så kan i de foregående essays ellers læse, hvorfor familien var faldet så godt til på Rømø.

En dejlig bog der er med til at oplyse. Og også har referencer til biblen og Kannaens land om, at den fremmede må du ikke undertrykke. I kender de fremmedes kår. For I var selv fremmede i Ægypten.

Her står det nedfældet, fortæller Carsten Jensen. Vores civilisations grundlag og målestok.

Og han kommer også med direkte referencer til, hvordan skræk og ophidselse kan føre til forsvar og fordømmelse i stedet for hjælpsomhed og medfølelse. Og hvordan udsagn som "Det er ikke rart", underforstået det er ikke rart at se på, hvordan disse mennesker har det. Ja, det er ikke rart for os selv, og medfølelsen gælder altså os selv.

Respekt Carsten Jensen for denne bog. Oplysende, vedkommende og særdeles aktuel.